

taelse fra den ærede Ordfører, at Systemet ikke var drøftet. Men, mine Herrer, det er ikke vor Skyld. Baade jeg og ogsaa Andre have tidligere udtalt saa Meget, saavel om Systemet som om den af os foreslaaede Udførelse af det, at, naar de ærede Medlemmer alvorligt vilde have drøftet det, havde der været Nok at tage fat paa. Man er nøjedes med at svare os, at det strider aldeles imod Videnssaben, imod Statsøconomien. Men en af mine ærede Medforslagsstillere har allerede udtalt — og jeg gjentager det —, at det ikke er Tilfældet, og jeg troer, at de Herrer, der ikke have havt Leilighed til selv i saa Henseende at gjøre grundige Studier, kunne troe os paa vort Ord. Man er dernæst kommen med det Svar, at vort Forslag næsten var det Samme som en Formueconfiscation. Man behøver imidlertid ikke i mindste Maade at kjende Noget til Videnssaben for at vide, hvorledes det i saa Henseende hænger sammen; thi Enhver vil af sig selv kunne indsee, at intet af de Forslag, vi have stillet op, kan med Sandhed i mindste Maade siges at gaae i den Retning. Man har endelig for det Tredie indvendt, at det er et ubekjendt Princip; men de Herrer vide jo Alle, at det er et Princip, som gjennem Formue- og Leilighedsbeskatningen er overordentlig gammelt her i Landet, skjøndt ganske sikkert udført paa en anden Maade; det er altsaa, for ikke at tale om andre Steder, ingenlunde ukjendt, endog her i vort eget Land. — Andre Svar ere hidtil ikke fremkomne, saa jeg troer ikke, at vi Forslagsstillere behøve at tage os det synderligt nær, naar der idag er hørt stærke Udtalelser imod en Ytring af et æret Medlem fra Thyen (N. Andersen), som først havde Ordet. — Jeg maa tilstaae, at jeg for mit Vedkommende ikke dengang var saa aldeles opmærksom, at jeg nu nøie erindrer de Ord, han sagde, men hans Tankegang var tydelig og klar, nemlig, at man gjennem andre Beskatninger, s. Ex. Toldbeskatningen, var nødt til — ganske sikkert imod sin Villie — at beskatte de mindre Bemidlede stærkere; derfor maatte man netop i Lighedens Navn søge at faae nogen Modvægt herimod gjennem Indtægtsbeskatningen. Det kan gjerne være, at han i den Anledning er kommen med

en uheldig Ytring — jeg veed det ikke —, men jeg troer ikke, der i og for sig var Anledning til, efter den Maade, hvorpaa de Herrer ere optraadte imod os, at ansee det for saa forfærdeligt, at der saaldt en Ytring, der ikke var saa aldeles lempelig i sin Form.

Jeg skal nu væsentligt indskrænke mig til at bede de Herrer om at stemme for dette Forslag til Procentsystemet. Skulde vi virkelig ind paa Noget, som skal være en Norm for Fremtiden, er det ønskeligt, at Folkethinget holder fast paa Principet heri. Jeg tilstaaer, at det Forslag, som forelaa ved forrige Behandling, forekom mig helbigere end det nu foreliggende, men Principet er det samme i begge, og det er Principet, som det egentlig gjælder om at holde fast paa. Saaledes som Situationen nu er, skal jeg forøvrigt anmode om, at man tilfids vil holde paa Forslaget, som det er kommet fra det andet Thing. Det bærer paa sig Midlertidighedens Præg, ikke alene, som Loven selv lyder, men ogsaa efter de Udtalelser, der ere komne fra den høitærede Finantsminister og fra alle os, der tage imod det. Spørgsmaalet er hovedsagelig det, om man anseer det for nødvendigt paa den Maade at skaffe den øieblikkelige Indtægt tilbage, og, naar dette er Hovedspørgsmaalet, saa troer jeg ogsaa, at til Syvende og Sidst ville de fleste Medlemmer her være enige med mig i, at det vilde være uheldigt, om Finantsministeren ikke fik det forlangte Beløb bevilget. Nu sige de ærede Medlemmer: Vi kunne lade det gaae i Fællesudvalg, og man henviser til, at der er en anden Sag, der ogsaa kommer i Fællesudvalg. Men, selv om den anden anden Lov kommer i Fællesudvalg, hvad dog Ingen af os veed, saa er der dog den Forskjel, at Differentspunkterne der ere af en saadan Natur, at de hurtigt kunne afgjøres. Der er kun et Par Differentspunkter, med Hensyn til hvilke man i hvert Fald meget snart maa kunne blive færdig. Men at faae en Lov som denne i Fællesudvalg, navnlig med Procentsystemet, hvor der foreligger en stor Mængde vigtige Principer, hvorom der har viist sig Uenighed paa alle Sagens Trin, troer jeg, vil være i høi Grad upraktisk. Jeg troer, at, for at man skulde kunne vente gjennem et Fællesudvalgs